
Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 3/11(23), 123

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej

W dniu 26 września 1959 r. odbyło się plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej.

Szczegółowe sprawozdanie z przebiegu obrad zamieścimy w następnym numerze „Palestry”.

B. Uchwały

Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ZGODNIE Z ART. 43 PKT 2 U. O U.A. (W BRZMIENIU JEDNOLITEGO TEKSTU Z 1959 R.) PRACA NA STANOWISKU ASESORA SĄDOWEGO NIE JEST ZALICZANA DO OKRESU ZAJMOWANIA STANOWISKA SĘDZIEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 11 września 1959 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w R. z dnia 25 lipca 1959 r. w przedmiocie wypowiedzenia się, czy mgr X odpowiada wymaganiom wpisu na listę adwokatów,

postanowił:

udzielić Radzie Adwokackiej w R. opinii, że mgr X nie odpowiada ustawowym wymaganiom dla wpisu na listę adwokatów, ponieważ:

1) zajmował stanowisko sędziego jedynie od dnia 7 czerwca 1939 r. do dnia 1 września 1939 r., wobec czego nie może korzystać z art. 43 pkt 2 ustawy o u.a. w obecnie obowiązującym brzmieniu według jednolitego tekstu z 1959 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 41) wskutek braku co najmniej trzyletniego okresu zajmowania stanowiska sędziego; okresu zajmowania stanowiska asesora sądowego choćby z prawem „votum” nie zalicza się, gdyż nie jest to stanowisko sędziego;

2) art. 44 ustawy o u.a. nie stosuje się, skoro ob. X nie odpowiada wymaganiom art. 43 pkt 2 tej ustawy;

3) ob. X uzyskał od władzy okupacyjnej zezwolenie z dnia 23 lutego 1942 r. na tymczasowe wykonywanie zawodu adwokata w R. i na tej zasadzie wykonywał zawód do Wyzwolenia, jednakże po Wyzwoleniu nie ubiegał się o wpis na listę adwokatów na podstawie art. 5 dekretu z dnia 24 maja 1945 r. o tymczasowych przepisach uzupełniających prawo o u.a. (Dz. U. Nr 25, poz. 146) i wobec tego nie będąc adwokatem skreślonym z listy adwokatów na własną prośbę, nie może korzystać z art. 41 ustawy o u.a.